

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Michala Mazance a Lenky Krupičkové v právní věci navrhovatelů: **a) J. F., b) J. Š. F., c) MUDr. H. P.**, všichni zast. Mgr. Ilonou Kindlovou, advokátkou se sídlem Hvězdova 1716/2, Praha 4, proti odpůrkyni: **obec Braškov**, se sídlem Dukelská 11, Braškov, zast. Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem se sídlem Újezd 450/40, Praha 1, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – změny č. 1 územního plánu obce Braškov ze dne 16. 7. 2018, o kasační stížnosti navrhovatelů proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2019, čj. 54 A 150/2018-92,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Navrhovatelé **jsou povinni** zaplatit odpůrkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši **4 114 Kč** k rukám jejího zástupce Mgr. Tomáš Pelikána, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelé (dále „stěžovatelé“) se návrhem domáhali zrušení části opatření obecné povahy – změny č. 1 územního plánu obce Braškov ze dne 16. 7. 2018 (dále jen „napadené OOP“ nebo „změna č. 1 územního plánu“) v části týkající se biokoridoru LBK 3 – lokální biokoridor „*Dubina - Kožová Hora*“, interakčního prvku IP3 a protihlukového valu VVD5 v rozsahu pozemku p. č. X, interakčního prvku IP14 v rozsahu pozemku p. č. X, a dále koridoru dopravy DK1 v rozsahu pozemku p. č. X a koridoru dopravy DK2 v rozsahu pozemku p. č. X, vše v katastrálním území Braškov. Krajský soud v Praze návrhu vyhověl pouze v části interakčního prvku IP14 na pozemku p. č. X a v tomto rozsahu výrokem I. napadené OOP zrušil. Ve zbývajících částí návrh výrokem II. zamítl. Výrokem III. rozhodl o nákladech řízení.

[2] Krajský soud zrušil výše uvedenou část napadeného OOP pro vadu nepřezkoumatelnosti. Dospěl totiž k závěru, že interakční prvek IP14 byl poprvé uveden v grafické části napadeného OOP, a to jako existující funkční stav, přestože se jedná o prvek nově založený. Textová část

napadeného OOP nové založení tohoto interakčního prvku nepředpokládá ani jej alespoň nedefinuje, proto je napadené OOP v části vymezující interakční prvek IP14 nesrozumitelné.

[3] Částečně věcně obdobnou regulací se krajský soud zabýval již v rozsudku ze dne 31. 3. 2014, čj. 50 A 19/2013-218. V něm rozhodoval o územním plánu obce Braškov schváleném dne 24. 6. 2013. Krajský soud tímto rozsudkem zrušil územní plán v části týkající se biokoridoru LBK3 3 – lokální biokoridor „*Dubina - Kožová Hora*“ a interakčního prvku IP3 ve vztahu k pozemku par. č. X v k. ú. B. V nyní projednávané věci je přezkoumávána změna tohoto územního plánu.

I.A Východiska přezkumu krajským soudem

[4] Krajský soud s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu vymezil rozsah přezkumu v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy. Uzavřel, že pokud navrhovatel brojí proti procesním vadám při přijímání opatření obecné povahy, proti věcné správnosti přijatého řešení, anebo proti neproporčním důsledkům, které plynou z opatření obecné povahy, avšak mohl při přiměřené péči o svá práva podat věcné námitky či připomínky proti správnosti připravovaného řešení a bez objektivních důvodů tak neučinil, nemůže správní soud bez závažných důvodů porušit právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územního plánu a nyní tento územní plán respektují. Ke zrušení opatření obecné povahy může soud přikročit i přes procesní pasivitu navrhovatele tehdy, pokud převáží důvody pro zrušení nad právní jistotou osob jednajících v důvěře v přijaté změny. Proporcionalitu zásahu územního plánu může soud přezkoumat pouze v případě, že se k ní již vyjádřil odpůrce v procesu přípravy územního plánu na základě podané námitky či připomínky.

[5] Krajský soud uvedl, že stěžovatelé nebyli v procesu přijímání napadeného OOP zcela pasivní a určité připomínky a námitky uplatnili, avšak převážnou část výtek uplatňují poprvé až před soudem. Krajský soud se tak mohl zabývat námitkou týkající se zmatečnosti usnesení zastupitelstva obce Braškov o otázce pořizovatele změny č. 1 územního plánu, tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného OOP a plánu územního systému ekologické stability (dále jen „ÚSES“) ohledně vymezení dotčení pozemků stěžovatelů prvky LBK3 a IP3 a i námitkou nedostatečného posouzení námitek vznesených během projednávání napadeného OOP.

[6] Ohledně námitky rozsahu, v jakém mají interakční prvek IP14, dopravní koridory DK1 a DK2 a protihlukový val VVD5 zasahovat na pozemky stěžovatelů, dle krajského soudu stěžovatelé žádnou námitku v průběhu projednávání územního plánu neuplatnili, a proto v případě, že shledá vady napadeného OOP, bude brát v potaz pasivitu stěžovatelů.

[7] K proporcionalitě napadeného OOP stěžovatelé během jeho přijímání neuváděli nic konkrétního, pouze v připomínkách proti návrhu zadání změny č. 1 obecně uváděli, že si nepřejí, aby jejich pozemky byly jakkoli dotčeny. Na rozdíl od námitek uvedených v návrhu vůbec neargumentovali tím, že pozemky p. č. X, p. č. X a p. č. X pronajímají Hospodářskému družstvu v Unhošti, nezpochybňovali potřebnost a účelnost biokoridoru LBK3 a navazujícího ekoduktu, nezmiňovali, že existující pás zeleně podél pozemku p. č. X plní funkci biokoridoru a je dostačující, nepožadovali směnu pozemků ani nezmiňovali obavu z budoucího vyvlastnění pozemků.

I.B Lokální biokoridor LBK3 a interakční prvek IP3

[8] Dle krajského soudu napadané OOP srozumitelně stanovuje, v jakém rozsahu a jakým způsobem má dojít k dotčení pozemků stěžovatelů. Napadené OOP ve výroku pod písm. e)

pokračování

(„*Koncepce uspořádání krajiny*“), bodem 2 („*Územní systém ekologické stability – ÚSES*“) uvádí, že biokoridor LBK 3 „*Dubina – Kožová hora*“ je funkční v části od Dubiny po katastrální území Velká Dobrá a také v lesním porostu Horká, ale na orné půdě je nutno biokoridor nově založit. Mezi nově navržené interakční prvky patří zejména doplnění izolačního pásu zeleně podél dálnice D6 po celé délce v rámci katastrálního území Braškova (IP3 a IP4). V tomtéž výroku napadeného OOP jsou stanoveny podmínky pro využití ploch zahrnutých do ÚSES a je zde uvedeno, že navržené prvky ÚSES jsou graficky znázorněny v hlavním výkresu (B). V hlavním výkresu je zelenou barvou, vymežující přírodní plochy, vyznačen biokoridor LBK 3 i interakční prvek IP3. Hranice obou těchto prvků ÚSES i jejich konkrétní vedení přes pozemek stěžovatelů p. č. X v katastrálním území Braškov jsou z výkresu jednoznačně seznatelné. Zatímco interakční prvek IP3 byl vymezen podél dálnice D6, lokální biokoridor LBK 3 povede při východní straně pozemku stěžovatelů tak, že tyto prvky ÚSES nebudou zabírat celý pozemek stěžovatelů. Nedotčena zůstane trojúhelníková výseč pozemku.

[9] Krajský soud rovněž nesouhlasil se stěžovateli, že se odpůrkyně nedostatečně vypořádala s jejich námitkami týkající se biokoridoru LBK 3 a interakčního prvku IP3. Odpůrkyně v odůvodnění napadeného OOP uvedla, že připomínce stěžovatelů bylo vyhověno, a proto byla dokumentace upravena tak, aby po provedených změnách ÚSES nezakládala pochybnosti, parcelní čísla byla vypuštěna, neboť by je bylo třeba uvádět v textové části OOP pouze v případě zřízení předkupního práva, což není tento případ, konkrétní rozsah dotčení práv stěžovatelů je patrný z grafické části. Odpůrkyně reagovala také na závěry rozsudku krajského soudu sp. zn. 50 A 19/2013, přičemž konstatovala, že automatické převzetí nesrozumitelného plánu ÚSES, k němuž přistoupila při přijímání územního plánu, mělo za následek částečnou nesrozumitelnost územního plánu, a proto nyní v napadeném OOP prvky ÚSES řádně vymezila sama.

[10] Stěžovatelé považovali vypořádání jejich námitek za nedostatečné také proto, že odpůrkyně neuvedla, proč je nezbytné zasahovat do vlastnických práv vlastníků dotčených pozemků, co takový zásah ospravedlňuje, jaké zájmy mají být zřízením lokálního ÚSES chráněny nebo proč nechala zpracovat plán ÚSES. Stěžovatelé však v průběhu přijímání napadeného OOP nevznegli žádnou námitku, v reakci na niž by odpůrkyně byla povinna rozvíjet tyto úvahy, a nic jim v tom nebránilo. Nedali-li však stěžovatelé odpůrkyni dostatečně konkretizovanou námitkou důvod zabývat se detailně a konkrétně přiměřeností vymezení biokoridoru LBK 3 či interakčního prvku IP3, nemůže tak nyní činit ani správní soud. Obecně soud nicméně poznamenal, že v napadeném OOP jsou vysvětleny důvody vymezení lokálního biokoridoru LBK 3. Snaha o zajištění konektivity ÚSES pak vycházela z aktuálního biologického průzkumu, který prokázal výskyt terestrických živočichů a návaznost adekvátních biotopů po obou stranách dálnice D6. Ve vztahu k interakčnímu prvku IP3 se v napadeném OOP uvádí, že doplňuje izolační pás zeleně podél dálnice D6 tak, že navazuje na již realizovaný interakční prvek IP2. Dle krajského soudu je takové odůvodnění dostatečné a odpůrkyně tak nepostupovala při vymežování ÚSES svévolně.

[11] Námitku stěžovatelů, že odpůrkyně nereflektovala názor krajského soudu vyslovený v rozsudku sp. zn. 50 A 19/2013, soud rovněž nepovažoval za důvodnou. Soud tímto předchozím rozsudkem zrušil část územního plánu odpůrkyně týkající se lokálního biokoridoru LBK 3 a interakčního prvku IP3 ve vztahu k pozemku stěžovatelů p. č. X v katastrálním území B., a to z toho důvodu, že plán ÚSES byl rozporný v textové a grafické části přičemž plán ÚSES byl podkladem pro zpracování územně plánovací dokumentace. Tyto vady plánu ÚSES odpůrkyně tehdy nereflektovala a nevypořádala se s nimi. V nyní posuzované věci však nevycházela striktně z plánu ÚSES, ani na něj neodkazovala při vypořádávání námitek stěžovatelů bez toho, aby námitky individuálně posoudila, ale naopak použila plán ÚSES jako nezávazný

podklad, jehož obsah (včetně soudem vytknuté vady nepřezkoumatelnosti) reflektovala a zpřesnila. Dle krajského soudu tak nebylo možné odpůrkyni přičítat k tíži, že plán ÚSES je částečně nepřezkoumatelný, neboť odpůrkyně tuto vadu do napadeného OOP nepřevzala.

I.C Protihlukový val VVD5 a dopravní koridory DK1 a DK2

[12] Krajský soud uvedl, že z napadeného OOP je seznatelné, v jakém rozsahu se protihlukový val VVD5 a dopravní koridory DK1 a DK2 dotýkají pozemků stěžovatelů. Napadený OOP ve výroku pod písm. d) („*Koncepce veřejné infrastruktury*“) bodem 1 („*Dopravní infrastruktura*“) uvádí, že se vymezují dva koridory dopravní infrastruktury DK1 a DK2, oba pro umístění pěší a cyklistické komunikace, a to podél stávajících pozemních komunikací. V těchto koridorech nesmí být umístěny žádné nové stavby a zařízení, které by umístění dopravní infrastruktury znemožňovaly nebo nějak omezovaly. Na tomtéž místě je upraveno, že se podél dálnice D6 v rámci založení interakčních prvků IP3 a IP4 navrhuje vybudování protihlukových zemních valů. Protihlukový val VVD5 i oba dopravní koridory jsou uvedeny mezi veřejně prospěšnými stavbami pro dopravní infrastrukturu, pro které lze vyvlastnit práva k pozemkům či stavbám. Obdobné vymezení je pak uvedeno také ve vlastním odůvodnění napadeného OOP. V grafické části napadeného OOP, konkrétně v hlavním výkresu (B) a ve výkresu veřejně prospěšných staveb, opatření a asanací (C), jsou oba dopravní koridory a protihlukový zemní val zakresleny tak, že je patrné, na jaké pozemky (včetně pozemků stěžovatelů p. č. X, p. č. X a p. č. X) mají být umístěny a jakou část těchto pozemků mají zabírat.

[13] Soud připomněl, že pro pasivní přístup stěžovatelů v řízení o přijetí napadeného OOP, není možné podrobit proporcionalitu přijatého řešení soudnímu přezkumu. Výjimku z této zásady stanovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 5. 2013, čj. 7 AOs 4/2012-31, avšak to ve zcela specifické situaci, o kterou se v nyní posuzované nejedná.

I.D Nesrozumitelnost usnesení zastupitelstva odpůrkyně

[14] Krajský soud popsal průběh přijímání usnesení zastupitelstva odpůrkyně, kterými bylo rozhodnuto o zpracování napadeného OOP, a jejich následnou revokaci a dospěl k závěru, že rozhodování zastupitelstva odpůrkyně o pořízení změny č. 1 územního plánu bylo sice nepřehledné, avšak nikoliv nezákonné. Dle krajského soudu bylo rozhodnuto, že pořizovatelem územního plánu bude odpůrkyně prostřednictvím společnosti Ecodis s. r. o. Toto však nebylo fakticky respektováno. Odpůrkyně byla přesvědčena, že zpracovatelem je Obecní úřad Braškov. Dle krajského soudu tohoto pořizovatele svým postupem opakovaně implicitně schválila. Ačkoliv tedy v procesu pořizování změny č. 1 územního plánu odpůrkyně došlo k procesnímu pochybení, toto pochybení bylo faktickými kroky zastupitelstva zhojeno. V době, kdy stěžovatelé podali návrh změny č. 1 písemné námítky, jim bylo známo, kým byl návrh pořízen. Stěžovatelé netvrdili, že byli zkráceni na svých právech tím, že napadené OOP vydal jiný subjekt, než ten, o němž bylo formálním postupem rozhodnuto jako o pořizovateli, a ani ze spisu neplyne, že by stěžovatelé byli v důsledku toho jakkoli zkráceni na svých právech, proto krajský soud neshledal danou námitku důvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[15] Stěžovatelé podanou kasační stížností brojili proti výroku II. a III. rozsudku krajského soudu. Výrok I. napadeného rozsudku rušící napadené OOP v části interakčního prvku IP14 tak není vůbec předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti.

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud pro přehlednost rozdělil námitky stěžovatelů do jednotlivých kapitol. Odpůrkyně na úvod vyjádření ke kasační stížnosti uvedla obecnou poznámku, kterou nelze zařadit do žádné z těchto kapitol. Uvedla, stejně jako v řízení před krajským soudem, že poté, co byl do provozu uveden úsek dálnice D6 Praha – Pavlov v roce 2008, došlo na území sousedních obcí k prudkému nárůstu výstavby průmyslových zón, logistických center, skladů a podobných budov, což vedlo k narušení ekologické stability a udržitelného rozvoje. Cílem stěžovatelů je zachování možnosti výstavby těchto průmyslových zón na pozemku p. č. X a prodej tohoto pozemku developerské společnosti. K vydání napadeného OOP bylo přistoupeno rovněž z důvodu naplnění zájmu občanů obce Braškov na zachování a ochraně stávajícího charakteru přírody a krajiny v území, což odpovídá i veřejnému zájmu. Stěžovatelé nežijí v obci Braškov, proto nemají zájem na zajištění ekologické stability v obci.

II.A Proporcionalita přijatých změn

[17] Stěžovatelé nesouhlasili s názorem krajského soudu, že nebyli dostatečně aktivní v řízení o přijetí napadeného OOP. Jak vyplývá z předložených připomínek a námitek, stěžovatelé vždy brojili proti tomu, aby došlo k zásahu do jejich vlastnického práva. Již v připomínce ze dne 7. 12. 2016 stěžovatelé jasně vyjádřili, že si nepřejí, aby byly jejich pozemky jakkoliv napadeným OOP dotčeny. Toto zopakovali v připomínce ze dne 20. 2. 2017, kde rovněž dodali, že změna využití pozemků by byla ničím neodůvodněným zásahem do jejich vlastnického práva. V připomínce ze dne 27. 11. 2017 zdůraznili, že dotčení pozemků plánovanými prvky LBK3 a IP3 by zasáhlo do jejich oprávněného očekávání v ochranu vlastnického práva. To zdůraznili i v námitkách ze dne 20. 4. 2018 (doručených 23. 4. 2018). Již na základě těchto připomínek a námitek měla odpůrkyně posoudit, zda omezení jejich vlastnického práva je nezbytné k dosažení účelu napadeného OOP, a zda tohoto účelu nelze dosáhnout jinak. Přímo v § 18 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), je stanoven požadavek, aby pořizovatel územního plánu posuzoval, zda jsou navržené změny v souladu se soukromými zájmy dotčených osob.

[18] Dle stěžovatelů žádná ze zamýšlených změn (LBK3, IP3, VVD5, DK1 a DK2) týkajících se jejich pozemků nesplňuje podmínku rozumného uspořádání společenských vztahů. Touto otázkou se však odpůrkyně vůbec nezabývala. Nijak nekonkretizovala, jaké zájmy mají být chráněny a co je možné v daném případě považovat za veřejný zájem, který je způsobilý převážit práva soukromých vlastníků. Odpůrkyně dostatečně nezdůvodnila vytvoření lokální ÚSES na jejich pozemcích. Dále stěžovatelé konkretizovali dopady na vytvoření biokoridoru na pozemku č. p. X. Vytvoření lokálního ÚSES iniciovala odpůrkyně, jelikož ji k tomu „nenutila“ žádná nadřízená územně plánovací dokumentace, avšak dostatečně nezdůvodnila nutnost vytvoření lokálního ÚSES na jejich pozemcích. Sama se tedy zavázala k tomu, aby porovnávala navržená opatření s omezením vlastnického práva stěžovatelů. Je tím porušena i zásada minimalizace zásahů do práv dotčených osob.

[19] Odpůrkyně se ve vyjádření k této části kasační stížnosti ztotožnila s názorem krajského soudu, že pro procesní pasivitu v řízení o přijetí napadeného OOP není možné připustit přezkum proporcionality, přičemž odkázala na judikaturu správních soudů a odbornou literaturu. Dle odpůrkyně stěžovatelé podali pouze připomínky (ze dne 21. 11. 2017) a námitky (ze dne 20. 4. 2018) ve vztahu k pozemku p. č. X, k biokoridoru LBK3 a interakčnímu prvku IP3, se kterými se odpůrkyně vypořádala. Ve vztahu k pozemkům p. č. X, X a X, resp. na něm vymezeným prvkům DK1, DK2, IP14 a VVD5, nepodali žádné námitky ani připomínky týkající se proporcionality napadeného OOP. Poznámku, že si nepřejí, aby jejich pozemky byly jakkoliv dotčeny, nelze dle odpůrkyně považovat za relevantní, konkrétní námitku, která by vyvolala potřebu provedení odborné úvahy o vážení veřejných a soukromých zájmů. Tyto námitky byly

podány poprvé až v podaném návrhu na zrušení napadeného OOP a odpůrkyně se k nim tak nemohla v rámci přípravy napadeného OOP vyjádřit. Nad rámec uvedeného je však odpůrkyně toho názoru, že princip proporcionality byl dodržen, což následně ve vyjádření ke kasační stížnosti podrobně rozebrala.

II.B Nesrozumitelnost napadeného OOP

[20] Stěžovatelé rovněž nesouhlasili s krajským soudem ohledně vypořádání námitek napadajících nesrozumitelnost odůvodnění ve vztahu k jednotlivým prvkům. Konkrétně nesouhlasí s názorem krajského soudu, dle kterého je srozumitelné, v jakém rozsahu se dotkne biokoridor LBK3, interakční prvek IP3, dopravní koridory DK1 a DK2 a protihlukový val VVD5 pozemků stěžovatelů. Dle krajského soudu je toto zasažení zřejmé z grafické části napadeného OOP. Grafické znázornění však není dle stěžovatelů dostatečně přesné, jedná se jen o neurčité, přibližné umístění daných prvků.

[21] V textové části odůvodnění napadeného OOP je uvedeno, že plán ÚSES sloužil jako územně plánovací podklad pro vymezení ÚSES jak ve stávajícím územním plánu, tak v nyní napadeném OOP (změna č. 1 územního plánu obce Braškov). Z plánu ÚSES je tedy vycházeno i nadále. Tento plán však trpí vadami, které způsobují celkovou nesrozumitelnost ve vztahu k pozemku p. č. X. Mezi textovou a grafickou částí plánu ÚSES je rozpor, jelikož ve výkresu na pozemku p. č. X je lokální biokoridor LBK3 a interakční prvek IP3 vymezen, v popisu biokoridoru i interakčního prvku uveden není. Ohledně dalších prvků (IP14, DK1, DK2, VVD5) chybí jak v textové tak i grafické části plánu ÚSES jakákoliv informace o vymezení a případném dotčení pozemků stěžovatelů.

[22] Odpůrkyně se ani dostatečně nevypořádala s námitkou ze dne 20. 4. 2018 týkající se zřízení biokoridoru LBK3 na pozemku p. č. X. Odpůrkyně totiž nijak nezduvodnila, proč je nezbytné zasahovat do vlastnických práv vlastníků dotčených pozemků. K námitce nesouladu textové a grafické části odpůrkyně pouze vypustila parcelní čísla dotčených pozemků, čímž k upřesnění a srozumitelnosti nepřispěla.

[23] Odpůrkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti k těmto námitkám uvedla, že z napadeného OOP je jednoznačné, v jakém rozsahu zasahují lokální biokoridor LBK3 a interakční prvek IP3 na pozemky stěžovatelů a jakým způsobem se dotýkají jejich vlastnických práv. Stejně tak je dostatečně vymezen rozsah prvků VVD5, DK1 i DK2.

[24] Dostatečně reagovala na všechny připomínky i námítky stěžovatelů. Ohledně námítky nesrozumitelnosti napadeného OOP v části týkající se biokoridoru LBK3 a interakčního prvku IP3 uvedla, že připomínce stěžovatelů bylo vyhověno, a proto byla dokumentace upravena tak, aby o provedených změnách v ÚSES nezakládala pochybnosti, parcelní čísla byla vypuštěna, neboť by je bylo třeba uvádět v textové části OOP pouze v případě zřízení předkupního práva, což není tento případ. Konkrétní rozsah dotčení práv stěžovatelů je patrný z grafické části OOP.

[25] Odpůrkyně je toho názoru, že nebyla povinna v rámci vypořádání připomínek a námitek stěžovatelů uvádět, proč je nezbytné zasahovat do vlastnických práv vlastníků dotčených pozemků, co takový zásah ospravedlňuje, jaké zájmy mají být zřízením lokálního ÚSES chráněny nebo proč nechala zpracovat plán ÚSES, jelikož stěžovatelé v průběhu přijímání napadeného OOP nevznesli žádnou konkrétní námitku stran uvedených skutečností. I tak však odpůrkyně v napadeném OOP dostatečně srozumitelně vysvětlila důvody vymezení lokálního biokoridoru LBK3 a interakčního prvku IP3.

pokračování

[26] Plán ÚSES nepředstavuje součást napadeného OOP, proto jeho vady nejsou důvodem pro zrušení napadeného OOP. Tento plán je totiž pouze nezávazným územně plánovacím podkladem.

II.C Nesrozumitelnost usnesení zastupitelstva odpůrkyně

[27] Dle krajského soudu není mezi odpůrkyní a jejím obecním úřadem přílišný rozdíl, tudíž pochybení v tom, jaký subjekt měl vypracovávat napadené OOP, nemělo z materiálního hlediska dopad na napadené OOP. Ze stavebního zákona však jednoznačně vyplývají náležitosti procesu návrhu územního plánu a jeho změn. Je to právě pořizovatel, kdo je odpovědný za řádné pořízení územního plánu. Pokud ve skutečnosti dojde k pořízení jiným subjektem, je to dle stěžovatelů zásadní pochybení, které způsobuje nezákonnost celého územního plánu. Zastupitelstvo odpůrkyně následně implicitně neschválilo jako pořizovatele obecní úřad odpůrkyně, jak tvrdí krajský soud, jelikož si své pochybení neuvědomovalo.

[28] Odpůrkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti připustila, že proces přijímání rozhodnutí zastupitelstva obce Braškov o pořízení napadeného OOP byl nepřehledný, avšak je z něj zjevná jednoznačná vůle zastupitelstva obce Braškov, aby pořizovatelem byl obecní úřad. To mimo jiné vyplývá i z důvodové zprávy k návrhu usnesení zastupitelstva, kterým bylo rozhodnuto o pořízení OOP a odpovídá to i § 6 odst. 2 stavebního zákona. Vůle zastupitelstva je zřejmá i z následného postupu a úkonů zastupitelstva, které opakovaně bralo na vědomí či schvalovalo dokumenty, v nichž byl obecní úřad jako pořizovatel OOP uveden. Skutečnost, že pořizovatel OOP je obecní úřad, byla dobře známá i stěžovatelům.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[29] Odpůrkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti zmínila motivaci stěžovatelů a její důvody ke zvolenému postupu v řízení o přijetí napadeného OOP. Motivace stěžovatelů jsou pro posouzení kasační stížnosti zásadně irelevantní. K uváděným důvodům odpůrkyně by bylo možné přihlídnout, pokud by byly uvedeny v napadeném OOP.

III.A Proporcionalita přijatých změn

[30] Krajský soud uvedl, že dle judikatury správních soudů proporcionalitu zásahu územního plánu může soud přezkoumat pouze v případě, že se k ní vyjádřil již odpůrce v procesu přípravy územního plánu na základě podané námítky či připomínky. Stěžovatelé sice nebyli v řízení o přijetí napadeného OOP zcela pasivní, avšak k proporcionalitě neuváděli nic konkrétního, pouze uvedli, že si nepřejí, aby jejich pozemky byly jakkoliv dotčeny. Z toho důvodu soud neposuzoval přiměřenost přijatého řešení ve vztahu k biokoridoru LBK 3, interakčního prvku IP3, dopravních koridorů DK1 a DK2 a protihlukového valu VVD5.

[31] Stěžovatelé v kasační stížnosti namítají, že dostatečně aktivní byli, jelikož v řízení o přijetí napadeného OOP vždy brojili proti tomu, aby došlo k zásahu do jejich vlastnického práva. Již na základě takto formulovaných námitek a připomínek měla odpůrkyně sama posoudit, zda omezení jejich vlastnického práva je nezbytné k dosažení účelu napadeného OOP.

[32] Nejvyšší správní soud zjistil ze správního spisu procesní aktivitu stěžovatelů v řízení o přijetí napadeného OOP. Stěžovatelé během procesu přijímání napadeného OOP uplatnili ve dnech 20. 2. 2017 a 22. 11. 2017 písemné připomínky a dne 23. 4. 2018 písemné námítky. V připomínkách ze dne 20. 2. 2017 upozorňovali na to, že zastupitelstvo odpůrkyně nerozhodlo o tom, že pořizovatelem změny č. 1 územního plánu bude Obecní úřad Braškov, a kritizovali

nepřehlednost přijímaných usnesení zastupitelstva odpůrkyně. Samotný návrh zadání změny č. 1 označovali za nedostatečně odůvodněný a zdůrazňovali, že si nepřejí, aby jejich pozemky byly změnou jakkoliv dotčeny, zejména aby na nich byly plánovány jakékoli stavby, biokoridory, odhlučňovací či odprašovací valy či jiné úpravy nebo aby byl měněn druh pozemků a jejich využití, přičemž konkrétně zmiňovali biokoridor LBK3 a interakční prvek IP3. V připomínkách doručených ze dne 22. 11. 2017 mířili výlučně proti vymezení biokoridoru LBK3 a interakčního prvku IP3 zasahujícího na jejich pozemek p. č. 109/22. Poukazovali na nesrozumitelnost a neurčitost návrhu, kterou spatřovali v tom, že nebylo jednoznačně seznatelné, v jakém rozsahu má dojít k založení prvků lokálního ÚSES na jejich pozemku (v tomto kontextu připomínali také závěry rozsudku krajského soudu sp. zn. 50 A 19/2013). V námitkách doručených obecnímu úřadu dne 23. 4. 2018 namítali rozpornost textové části a grafických výkresů, poukazovali na nejednoznačné vymezení rozsahu, v jakém má dojít k založení prvků lokálního ÚSES na jejich pozemku p. č. X, a dovolávali se respektování rozsudku sp. zn. 50 A 19/2013.

[33] V návrhu krajskému soudu na zrušení OOP ve vztahu k proporcionalitě zásahu namítali, že pozemky p. č. X, p. č. X a p. č. X pronajímají Hospodářskému družstvu v Unhošti za účelem zemědělské produkce; zpochybňovali potřebnost a účelnost biokoridoru LBK3 a navazujícího ekoduktu; zmiňovali, že existující pás zeleně podél pozemku p. č. X plní funkci biokoridoru a je dostačující; namítali, že jim nebyla nabídnuta směna pozemků jinde v obci tak, aby zasažené pozemky byly nově ve vlastnictví obce; zmiňovali obavu z budoucího vyvlastnění pozemků dotčených dopravním koridorem DK1 a DK2 a protihlukovým valem VVD5 a rovněž považovali zákaz zřizování nových staveb, které by umístění dopravní infrastruktury (DK1, DK2 a VVD5) znemožňovaly nebo omezovaly, za nepřiměřené.

[34] V rozsudku ze dne 2. 8. 2018, čj. 10 As 33/2018-39, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„na odůvodnění územního plánu nelze klást přehnané nároky. Zdůvodnění jistě musí být logické a přesvědčivé [...], nicméně nutně zůstává spíše v obecné rovině a jen stěží lze požadovat, aby obecná část odůvodnění územního plánu už předem zdůvodňovala příslušnou regulaci z pohledu každého dotčeného pozemku. Takový požadavek by byl, už jen z hlediska nároků na rozsah takového odůvodnění územního plánu, většinou neproveditelný.“* Ostatně Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 6. 2014, čj. 5 AOs 3/2013-33, popřel, *„že pouhé začlenění pozemku do určité plochy v předchozím územním plánu zakládá jeho vlastníkově právní nárok, aby seznal z odůvodnění nového územního plánu konkrétní důvody pro odlišné účelové určení daného pozemku, resp. jeho začlenění do jiné plochy“.* Ústavní soud v nálezu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, rovněž uvedl, že *„při rozhodování o zásahu do samosprávy musí soud náležitě zvážit význam základního práva územního samosprávného celku na samosprávu na jedné straně a význam důvodů svědčících pro takový zásah na straně druhé; zásah musí být přiměřený závažnosti takových důvodů. Výsledek poměrování těchto dvou skupin hodnot musí soud ve svém rozhodnutí přesvědčivě vyjádřit. [...] Požadavky vznesené Nejvyšším správním soudem vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu, který obrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů; lze je hodnotit jako nepřijatelný zásah do práva na samosprávu.“*

[35] Judikatura soudů dospěla ve vztahu k přezkumu námítky proporcionality k závěru, dle kterého pokud navrhovatel námítky ani připomínky v rámci přípravy územního plánu nepodal, soud se otázkou proporcionality přijatého řešení zabývat nemůže. Rozhodoval by o dané otázce *„v první linii“*; a nahrazoval tak činnost pořizovatele územního plánu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, čj. 6 Ao 5/2011-43, ze dne 26. 6. 2014, čj. 5 AOs 3/2013-33, ze dne 6. 11. 2014, čj. 7 As 186/2014-49, nebo ze dne 20. 9. 2018, čj. 10 As 366/2017-60). Krajský soud se tak správně odmítl zabývat námitkami, které stěžovatelé vznesli poprvé až v návrhu na zrušení napadeného OOP (bod [32] tohoto rozsudku). Tyto jsou

pokračování

totiž svým rozsahem a hloubkou mnohem důkladnější a konkrétnější než ty, které vznesli v řízení o přijetí napadeného OOP.

[36] Nejvyšší správní soud však musí částečně doplnit názor krajského soudu. Stěžovatelé v řízení o přijetí napadeného OOP namítali, že nesouhlasí se zásahem do jejich vlastnického práva. Na tuto námitku byl pořizovatel povinen reagovat. Dle kasačního soudu je však tato námitka zcela obecná, na kterou postačilo opět zcela obecné vypořádání. Krajský soud sice uvedl, že proporcionalitu zásahu zkoumat nebude, avšak v bodě 59 napadeného rozsudku i tak uvedl, že v napadeném OOP jsou vysvětleny důvody vymezení prvků ÚSES a tyto i citoval. Toto odůvodnění považoval krajský soud za dostatečné. Krajský soud tak neodmítl přezkoumat napadené OOP v rozsahu, ve kterém k tomu byl oprávněn, a kasační soud s ním v tomto souhlasí.

[37] Stěžovatelé dále namítali, že z § 18 odst. 2 stavebního zákona vyplývá povinnost pořizovatele posuzovat, zda jsou navržené změny v souladu se soukromými zájmy dotčených osob.

[38] Ustanovení § 18 odst. 2 stavebního zákona zní: *Územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území. Za tím účelem sleduje společenský a hospodářský potenciál rozvoje. Toto ustanovení vyjadřuje základní principy územního plánování. Neplýne z něj však konkrétní povinnost pořizovatele posuzovat zásah do konkrétních pozemků (viz bod [33] tohoto rozsudku a tam citovaná judikatura).*

[39] Stěžovatelé dále v kasační stížnosti namítali, že přijaté řešení nesplňuje podmínku rozumného uspořádání společenských vztahů. Tato námitka není dle § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustná, jelikož se míjí s rozhodovacími důvody krajského soudu. Jak již bylo uvedeno, krajský soud se odmítl námitkami porušení zásady přiměřenosti zabývat, jelikož tyto námitky neuplatnili stěžovatelé ve správním řízení. Tento jeho závěr Nejvyšší správní soud přezkoumal v předchozích odstavcích a shledal jej správným. Kasační soud se dále nemůže zabývat navazující námitkou porušení přiměřenosti zásahu, jelikož takové posouzení neučinil ani krajský soud. Nejvyšší správní soud je povinen a oprávněn přezkoumávat pouze úvahy, které krajský soud učinil, nebo posoudit, zda nějakou úvahu měl učinit, avšak neučinil ji, resp. zda krajský soud nepřekročil rozsah přezkumu.

III.B Nesrozumitelnost napadeného OOP

[40] Stěžovatelé namítali, že z napadeného OOP nelze seznat rozsah, jakým zasáhnou jednotlivé sporné prvky (LBK3, IP3, DK1, DK2 a VVD5) jejich pozemky. Dle krajského soudu je toto zasažení zřejmé z grafické části napadeného OOP. Stěžovatelé namítají, že grafické znázornění není dostatečné.

[41] V bodech [8] a [12] tohoto rozsudku Nejvyšší správní soud rekapituloval, jakým způsobem je dle krajského soudu rozsah jednotlivých prvků v napadeném OOP vymezen. Toto vymezení provedené krajským soudem odpovídá i tomu, jak jsou prvky popsány v napadeném OOP. Ve stručnosti řečeno, v textové části napadeného OOP je rozsah zasažení uveden pomocí místních názvů (např. lokální biokoridor „Dubina – Kožová hora“) a přesná specifikace je pak uvedena na výkrese „B Hlavní výkres“ v případě prvků ÚSES (LBK3 a IP3) a na výkrese „C Výkres veřejně prospěšných staveb, opatření a asanací“ jsou znázorněny prvky DK1, DK2 a VVD5. Z výkresů lze seznat, že do pozemku stěžovatelů p. č. X zasáhne interakční prvek IP3 při severní straně pozemku a biokoridor LBK3 na východní straně pozemku tak, že nedotčena

zůstane trojúhelníková výseč. Do stejného pozemku zasáhne i protihlukový val VVD5, který je dle grafického zobrazení v oblasti interakčního prvku IP3. Do pozemku p. č. X zasáhne po jižní straně pozemku dopravní koridor DK1 a do pozemku p. č. X po severní straně zasáhne dopravní koridor DK2. Z výkresů je tak seznatelné v jakém rozsahu budou pozemky stěžovatelů dotčeny. Je např. zřejmé, že v případě pozemku p. č. X bude pás dopravního koridoru DK2 na západní straně pozemku zabírat zhruba 30 % celkové délky západní strany pozemku a bude pokračovat k východní straně, kde bude zabírat zhruba 21 % celkové délky východní strany pozemku. Obdobně pak ve vztahu k pozemku X a dopravnímu koridoru DK2 lze přeměřením dospět k závěru, že na západní straně pozemku bude dopravní koridor zabírat maximálně polovinu délky této západní strany a šířka dopravního koridoru se následně směrem východní straně pozemku nebude měnit. Dle Nejvyššího správního soudu není možné na zpracování územních plánů klást takové nároky, aby v něm byly uvedeny přesné parametry všech zamýšlených staveb. To ani není ostatně běžná praxe. Územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, řeší otázky územního rozvoje dané obce s přihlédnutím k jejím specifickým podmínkám, k charakteru, stavu a možnostem jejího území, struktuře osídlení, charakteru krajiny, k územním vztahům se sousedními obcemi. Nejedná se o dokument, který by vymezoval přesné rozměry či provedení možných staveb. Dle Nejvyššího správního soudu je vymezení grafickým znázorněním tak, jak je zobrazeno ve výkresech napadeného OOP, dostatečné.

[42] Stěžovatelé v návrhu namítali, že napadené OOP vychází i nadále z plánu ÚSES, který však obsahuje vady. Krajský soud k tomu uvedl, že napadené OOP nevycházelo striktně z plánu ÚSES, jak tomu bylo ve věci řešené krajským soudem pod sp. zn. 50 A 19/2013, ale použilo jej pouze jako nezávazný podklad, přičemž vadu nepřezkoumatelnosti plánu ÚSES nepřevzalo. Naopak obsah plánu ÚSES odpůrkyně reflektovala a zpřesnila. V kasační stížnosti stěžovatelé užívají shodnou argumentaci, jakou použili v návrhu. Opakují, že napadené OOP stále vychází z plánu ÚSES. Stěžovatelé pouze opakují argumentaci, na kterou jim bylo již ze strany krajského soudu odpovězeno. Stěžovatelé však musí zásadně reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné. Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakují námitky, které uvedli v návrhu, aniž by jakkoliv reflektovali argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu, nejsou takové námitky přípustné (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze dne 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36). Dle Nejvyššího správního soudu krajský soud dostatečně vyvrátil danou námitku stěžovatelů. Setrvání na tomto názoru tak není dle uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu schopné obstát proti názoru krajského soudu a tato námitka je proto nepřijatelná dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[43] Obdobně je nutné označit za nepřijatelnou dle § 104 odst. 4 s. ř. s. i námitku stěžovatelů, dle které se odpůrkyně dostatečně nevypořádala s námitkou ze dne 20. 4. 2018 (doručenou obecnímu úřadu odpůrkyně dne 23. 4. 2018). V návrhu i kasační stížnosti je tato námitka konstruována téměř totožně, aniž by v kasační stížnosti stěžovatelé reagovali na vypořádání provedené krajským soudem. Ten danou námitku zamítl jako nedůvodnou (body 54 – 60 napadeného rozsudku), jelikož dle něj odpůrkyně dostatečně reagovala na námitky stěžovatelů tím, že vypustila sporné pasáže z odůvodnění napadeného OOP tak, aby odpovídal grafickým výkresům. Zároveň krajský soud uvedl, že stěžovatelé nevznesli takovou námitku, která by zapříčinila nutnost posuzování přiměřenosti zásahu ze strany odpůrkyně a posledně se vyjádřil i k namítanému rozporu s rozsudkem krajského soudu sp. zn. 50 A 19/2013. Jak bylo uvedeno, na tuto argumentaci krajského soudu stěžovatelé kromě již výše vypořádané námitky nutnosti

pokračování

odpůrkyně posuzovat proporcionalitu zásahu (část III.A tohoto rozsudku) v kasační stížnosti nijak nereagují.

III.C Nesrozumitelnost usnesení zastupitelstva odpůrkyně

[44] Stěžovatelé v kasační stížnosti namítají, že je zásadní pochybení řízení, pokud územní plán vypracuje jiný subjekt než ten, o kterém bylo rozhodnuto. Nijak nezpochybňuje závěr krajského soudu, dle kterého byla jako pořizovatel formálně určena odpůrkyně prostřednictvím společnosti Ecodis s. r. o. Tento jeho závěr tak nebude Nejvyšší správní soud přezkoumávat.

[45] Dle § 6 odst. 1 písm. a) stavebního zákona je to obecní úřad obce s rozšířenou působností, kdo pořizuje územní plán pro území obce. Obdobně dle § 6 odst. 2 stejného zákona vykonává obecní úřad mimo jiné i působnost dle § 6 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, pokud zajistí kvalifikační požadavky pro výkon územně plánovací činnosti podle § 24 stejného zákona. Stavební zákon dále v § 6 odst. 1 písm. c) stanoví, že dalším pořizovatelem územního plánu může být obecní úřad obce s rozšířenou působností na žádost obce ve svém správním obvodu a dle § 10 odst. 2 pro území vojenského újezdu pořizuje územní plán újezdní úřad.

[46] Stavební zákon tedy stanoví taxativní výčet subjektů, které mohou pořizovat územní plán. Zastupitelstvo odpůrkyně tak nepřesně rozhodlo o tom, že pořizovatelem bude samotná odpůrkyně. Dle Nejvyššího správního soudu však muselo zastupitelstvo odpůrkyně zjevně zamýšlet určit jako pořizovatele svůj obecní úřad. To plyne i z důvodové zprávy k 13. zasedání zastupitelstva odpůrkyně ze dne 16. 1. 2017. V důvodové zprávě je uvedeno, že vzhledem k zaneprázdnění Magistrátu města Kladna byl předložen návrh na revokaci určení Magistrátu města Kladna jako pořizovatele s cílem změnit pořizovatele na obecní úřad prostřednictvím společnosti Ecodis s. r. o. Tato revokace však byla provedena chybně, proto se předkládaným usnesením napravují uvedené vady. Z důvodové zprávy tak vyplývá, že záměrem zastupitelstva odpůrkyně bylo určit jako pořizovatele právě její obecní úřad. I z následného postupu zastupitelstva odpůrkyně (braní na vědomí dokumentů, ze kterých plynulo, že pořizovatelem je obecní úřad odpůrkyně) je zjevné, že jeho záměrem bylo určit jako pořizovatele obecní úřad odpůrkyně a obdobně z ničeho neplyne, že by proti tomuto mělo zastupitelstvo odpůrkyně nějaké výhrady. Nejvyšší správní soud souhlasí i s názorem krajského soudu, dle kterého není mezi samotnou obcí a jejím obecním úřadem natolik podstatný rozdíl, aby jejich formální záměna při uskutečnění určitého formálního kroku měla za následek zrušení OOP (srov. analogicky k nutnosti rozumného přístupu soudů při opačné situaci, tedy záměny obce za obecní úřad, nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 10. 1994, sp. zn. II. ÚS 79/94, ze dne 5. 8. 2004, sp. zn. II. ÚS 73/03, nebo obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2007, čj. 4 As 7/2007-91, pokud jde o obdobný vztah mezi krajem a krajským úřadem). Lze rovně poukázat i na to, že pokud zastupitelstvo odpůrkyně formálně rozhodlo, že pořizovatelem územního plánu má být obec Braškov, tak to fakticky znamená, že pořizovat jej musí některý z orgánů obce. Podle § 5 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), je obec samostatně spravována zastupitelstvem obce, přičemž dalšími orgány obce jsou rada obce, starosta, obecní úřad a zvláštní orgány obce. Vzhledem k tomu, že z orgánů obce může být pořizovatelem pouze obecní úřad, není z ničeho zřejmé, že by mělo zastupitelstvo odpůrkyně úmyslně odchytil se od zákona, ale šlo jen o nepřesnost, spočívající v tom, že zastupitelstvo chtělo využít svůj vlastní úřad, ale nepřesně uvedlo celou obec. Jak již uvedl krajský soud, jednalo se tak o pochybení, ale ze shora uvedených důvodů pouze formálního rázu, neboť nevznikaly pochybnosti, že pořizovatelem je obecní úřad odpůrkyně.

[47] Není tedy důvodná námitka stěžovatelů, dle které nebylo vůlí zastupitelstva odpůrkyně, aby pořizovatelem byl obecní úřad odpůrkyně.

IV. Závěr a náklady řízení

[48] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[49] Předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti nebyla část opatření obecné povahy již zrušená krajským soudem (viz bod [15] tohoto rozsudku). Výsledkem soudního procesu je tak sice částečné zrušení napadeného opatření obecné povahy, ale v samotném řízení o kasační stížnosti nebyli stěžovatelé úspěšní ani částečně. Z toho důvodu nemají dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. V rozsudku ze dne 25. 8. 2020, čj. 8 As 102/2018-62, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud „*nebude prokázán opak, lze vycházet z toho, že obce, které nejsou obcemi s rozšířenou působností, standardně nemají vlastního právníka (osobu s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno k výkonu advokacie, viz § 105 odst. 2 s. ř. s.), který by jim byl schopen při obhajování územně plánovací dokumentace pomoci v řízení před Nejvyšším správním soudem. Náklady na advokáta, který je bude zastupovat, tak budou náklady účelně vynaloženými, i pokud nepůjde o stěžovatele, u něhož je takové zastoupení povinné.*“ Odpůrkyně byla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, není obcí s rozšířenou působností a z ničeho ani neplyne, že by zaměstnávala osobu s vysokoškolským právnickým vzděláním, proto soud dospěl k závěru, že není na místě postupovat analogicky v intencích nálezu Ústavního soudu z 23. 11. 2010, čj. III. ÚS 2984/09-1, a náklady řízení úspěšnému odpůrci z důvodů zvláštního zřetele hodných nepřiznat podle § 60 odst. 7 s. ř. s.

[50] Zástupce odpůrkyně v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, kterým je vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)]. Za tento úkon náleží zástupci odpůrkyně mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. AT] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT. Celkem tedy 3 400 Kč. Zástupce odpůrkyně vykonává advokacii ve veřejné obchodní společnosti dle § 14a odst. 2 AT, která je plátcem DPH, proto se odměna zvyšuje o sazbu 21 %. Celkem jsou tedy stěžovatelé společně a nerozdílně povinni uhradit zástupci odpůrkyně 4 114 Kč do 30 dní od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. dubna 2021

Petr Mikeš
předseda senátu